

Věstník farnosti u kostelů
sv. Mikuláše a sv. Václava
28. květen Léta Páně 2023

SVATÝ VÁCLAVSKÝ VÍNIČE 6

ČERVEN

OSLAVA

je jednou z řek, které stékají z Českomoravské vrchoviny k jihovýchodu. Původ jejího jména není jednoznačně vysvětlen, takže můžeme popustit uzdu fantazii. Obzvlášť příhodné mi to přijde dnes, kdy slavíme tři skutečnosti: naše společenství, kulatiny pana faráře a sešlání Ducha svatého.

Ve všech případech by se mohlo zdát, že v neděli večer oslavy skončí a následovat bude zcela všední pondělí. Neměla by ale být naše oslava trvalejší, tak jako je Bůh trvale oslaven v Kristu? Jistě přitom nejde o neustálé hodování, vždyť Kris-

tus o svém oslavení mluvil po večeři před svým umučením. Možná bychom si tak mohli vzít vzor z řeky Oslavy: teče stále, i v tom největším suchu, protože je napájena podzemní vodou, která se v povodí strádá při deštích a tání sněhu. A tak berme dnešní slavnostní

den jako příležitost doplnit zdroje naší radosti, aby prýštila i navzdory těžkostem, kterými procházíme. Vždyť i Letnice nebyly jednorázovou událostí, nýbrž trvalým impulzem v životě Ježíšových učedníků, z něhož vyrostla církev. Krásnou oslavu!

MiM

S P O L E Č E N S T V Í *naší farnosti a jeho záležitosti*

Květnové zasedání pastorační rady

Pastorační rada se sešla v úterý 9. května a v první řadě se věnovala přípravě nadcházejících akcí: Farního dne (28. května), Noci kostelů (2. června) a Farního výletu (3. června).

V otázce vedení spolča mládeže se podařilo najít výborné řešení, které zajistí tomuto společenství kontinuitu i dostatečnou četnost schůzek: dosavadní dvojici vedoucích (Aničku a Lucku Svobodovy) v jejich roli od září doplní Niki Hamplová.

Zdárně se také rozjel klub seniorů. Pavel Šach se ujal organizace a připravil program setkávání seniorů do konce roku 2023 (viz informace v závěrečné části Vinice).

Ve druhé části večera se pastorační rada věnovala otázce, jak přispět tomu, aby se i nově příchozí do vršovické farnosti mohli co nejsnáze zapo-

jit do života farního společenství, našli v něm přátele a necítili se osamoceni.

Jednou z nejpřístupnějších akcí jsou „farní kafe“, která by do budoucna neměla probíhat pouze o letních prázdninách (po jediné mši od 9:30), ale od září také vždy první neděle v měsíci po obou mších svatých.

Přibližně čtyřikrát do roka by se mohl konat pánský klub. V září budeme hledat termíny a organizátory jednotlivých setkání. Aby zodpovědnost za pánský klub neležela na jediném farníkovi, každé setkání by mohlo mít jiného „garanta“.

V listopadu bychom rádi obnovili akci společného vyrábění adventních věnců (přípravy se ujme Kristýna Dubnová) a podpořili vznik nových či rozšíření stávajících modlitebních skupinek.

AD

R O Z H O V O R *s panem farářem*

S naším panem farářem Arturem Matuzszkem jsme se sešli u příležitosti několika událostí, které proběhly v květnu, a to kdysi i úplně nedávno.

Můžete nám prozradit, co se stalo 23. května 1963?

Popravdě, já si to nepamatuji, to bychom se museli zeptat těch, kteří tehdy nějak víc vnímali svět než já.

Tak co znáte z vyprávění...

No, v ten den jsem se údajně narodil.

Možná ne úplně všichni vědí, odkud a z jaké rodiny pocházíte, můžete nám to připomenout?

Moji rodiče se jmenovali Monika a Osvald. Byl jsem jejich první dítě, prvorozený syn, a narodil jsem se ve

zdravotním středisku u nás v Krzyżanowicach, tedy Křižanovicích. Kdyby se někdo podíval na mapu, nejdřív ať si najde Ostravu, potom jde prstem na sever – tam je Bohumín, za ním státní hranice. Když ještě pojedete směrem na sever k Ratiboři, hned za hranicemi najde vesničku Roszków, a odtamtud pocházím.

Mluvíte prakticky perfektně česky. Setkal jste se s češtinou už dříve, nebo až poté, co jste přišel do Česka?

Například v televizi. V Polsku i v Československu tehdy existoval jen jeden program, ale jak jsem vyrůstal v pohraničí, měli jsme programy dva – běžela totiž u nás i Československá televize. Je pravda, že jsem tomu moc nerozuměl, ale postupně... Tak to začínalo. Další věc byla, že moji rodiče pracovali v Československu, poněvadž tam byla nejbližší pracovní možnost. No, a tak jsme taky třeba jezdili na nákup s rodiči do Ostravy. Když jsem měl osm let, rodiče mě poprvé poslali na tábor pro děti zaměstnanců do Beskyd, tedy s českými dětmi. Tak jsem byl prostě hosen do hluboké vody, nějak jsem to přežil a domluvil se.

Když jsme narazili na pohraničí, vy vlastně máte zkušenost jak z polské, tak z české církve. Jak vnímáte jejich rozdílnost?

Pro mě je to dnes už obtížné téma. Vyrůstal jsem v Polsku, ale to bylo za totality. Pak jsem byl vysvěcen na kněze v roce 1988, ještě dva roky jsem sloužil za totality, pak další dva roky po poli-

tických změnách, ale od roku 1992, tedy už 31 let, prakticky celý můj „dospělý život“, jsem v Česku. Dnešní polskou realitu znám víc z doslechu a z vyprávění než z vlastní zkušenosti, takže pokud bych porovnával Polsko a Česko, budu vyprávět o Polsku před 30 lety a o dnešním Česku.

Takže jste spíše expert na českou církev. Jak ji vnímáte?

Samozřejmě, můžeme se na církev dívat statisticky: kolik je věřících z celkového počtu obyvatel. Mně ale přijdou čeští katolíci především velice angažovaní. To je ta věc, která mě překvapila a kterou jsem moc neznal, že tady – jako v Česku – lidem nestačí, abych tak řekl, základní svátostný servis jako v Polsku. V Polsku je to většinou pastorece, která se soustředí na svátosti, přípravu na svátosti. Samozřejmě jsou tam i skupiny, které se více setkávají, ale je to docela nepatrné množství.

Menšinová záležitost.

Ano, opravdu hodně menšinová záležitost. Kdežto tady mně přijde, že lidé potřebují něco víc, a také daleko silnější je tady prožívání farního společenství, ta sounáležitost, že k sobě patříme, to rodinné klima.

No a tím se dostáváme k tomu, co se stalo před sedmi lety, to znamená v roce 2016, taky asi někdy v květnu, kdy jste se dozvěděl, že půjdete do Vršovíc. Ptal se vás na to někdo, nebo vám to bylo přiděleno? A jak jste to prožíval, co jste

třeba o nás věděl předem? A jak se to pak lišilo od toho, co jste zažil osobně?

Po pravdě, o Vršovicích jsem toho moc nevěděl, poněvadž jsem 15 let působil jako rektor kněžského semináře. Než jsem tam odešel v roce 2000, byl jsem čtyři roky farářem u svaté Ludmily na náměstí Míru, takže samozřejmě, Vršovice byly sousední farnost, tím pádem jsem trochu o Vršovicích věděl. Pak jsem byl ale 15 let v Dejvicích mimo pastorační činnost a vlastně také mimo kontakty s kněžími, kteří v ní působili. Po práci v semináři jsem poprosil o sabatický rok a strávil ho v Liverpoolu. No a pak mi někdy kolem poloviny května volal generální vikář a oznámil mi, že 1. července nastupuji ve Vršovicích.

Jak na začátky u nás vzpomínáte?

Jako na náročnou dobu, a to z několika důvodů. Především jsem měl dlouhou přestávku, co se týče pastorační činnosti, musel jsem se zase naučit být farářem. Druhá věc, což tak bývá, přišel jsem po svém předchůdci, který byl ve farnosti velice oblíben a jehož odchodu farníci litovali. Přišel jsem do farnosti, která jako by přišla o svého kněze, a já se v této nové realitě musel učit fungovat jako farář.

Když se teď posuneme o těch sedm let, vidíme, že jste se to naučil: jste opravdu náš farář, v té roli jste doma, aspoň mně to tak připadá. Vnímáte, že jste se třeba vy nějakým způsobem za těch sedm let někam posunul, a že jsme se za tu dobu někam posunuli také my jako společenství?

Můžu mluvit za sebe: já jsem se určitě posunul. Našel jsem se v roli faráře. Také zpětně, jak to vyhodnocuji, život v semináři také byla služba v církvi, důležitá, snažil jsem se ji plnit, jak jsem mohl, ale je to trochu něco výjimečného, zvláštního. Knězem jsem se chtěl stát, protože jsem chtěl být farářem, takže tady jsem jakoby ve svém živlu. Některé věci postupně přicházejí, takže člověk už potom farnost zná, zná farníky, je to trochu rutina, ale to myslím v pozitivním slova smyslu – jak co chodí, znalost věci. A hlavně jako kněz ve farnosti se cítím být na svém místě.

Teď se posuneme k tomu, co se stalo velice nedávno, přesněji před dvěma týdny. Byl jste u nás už sedm let a nebylo úplně jisté, jestli budete i dál.

To bylo tak, že jmenovací dekret jsem v roce 2016 dostal na sedm let. V České republice se biskupové dohodli, že jmenování farářem bude na dobu určitou, a to právě na těch sedm let. Dekret mi tedy letos koncem června končí, samozřejmě jsem tedy byl v nejistotě a očekávání, co se mnou bude, jestli zase zazvoní telefon a dozvím se, že půjdu na jiné místo...

...od 1. července...

Ano, od 1. července. Anebo naopak přijde telefon, kde se mi oznámí, že se počítá, že budu pokračovat ve Vršovicích.

A jak to dopadlo?

Dopadlo to tak, že paní kancléřka mi zavolala, že bych měl pokračovat tady

ve farářování ve Vršovicích na dalších sedm let.

A můžu se zeptat, jak jste tuhle zprávu přijal?

Mě osobně potěšila. Poněvadž já za sebe jsem necítil ani potřebu, ani chuť se stěhovat. Já se ve farnosti cítím dobře a velice mě to potěšilo, že můžu tady zůstat.

Dostáváme se do úplné současnosti. Den, kdy tento rozhovor vychází, je farním dnem našeho společenství. K tomu se náramně hodí, protože je to slavnost Seslání Ducha svatého. Co byste nám jako společenství popřál z těch darů, které Duch přináší?

Ještě jeden rozhovor s panem farářem

Po skončení rozhovoru jsem vypnul diktafon a pomalu se chystal k odchodu. Jak to ale bývá, povídali jsme dál: o těžkostech na životních cestách, tíze zodpovědnosti rektora za výchovu budoucích kněží, zkušenosti s církví... Řeč se stočila mj. na jednoho našeho společného známého, který se v zahraničí dostal do těžkostí a Artur se tam vydal

Duch svatý je především duch lásky – tak, abychom uměli k sobě přistupovat s láskou v tom širokém slova smyslu, to znamená, přejme jeden druhému dobro a snažme se taky dobro konat. Pak je to duch společenství a jednoty, Duch svatý nás dává dohromady, vytváří z nás skutečné společenství Kristových učedníků – tak abychom byli společenstvím. A dokázali tu jednotu mezi námi prohlubovat, a to na různých úrovních tím, jak jsme jako lidé různí – že opravdu k sobě patříme, že chceme k sobě patřit jako společenství nebo farní rodina a že tak to vnímáme.

Díky – přejme si to navzájem. A budu se těšit na další rozhovor, určitě dříve než za sedm let.

pomoci mu je řešit. A já si uvědomil, kolik věcí se děje, aniž bychom o nich věděli. Pak už jsme se rozloučili, protože Artura čekal další rozhovor, totiž v nemocnici s mladým mužem, který nedávno ochrnl a za nímž náš pan farář pravidelně docházel. Proč to sem píšu? Protože bez toho by ten první rozhovor nebyl kompletní. *MiM*

P R O S T O R pro sdílení myšlenek a nápadů

Mariánské svátky: ukazatele cesty k životu

(dokončení z minulého čísla)

Svátek navštívení Panny Marie (31. května). Původ svátku je třeba

hledat v mariánské zbožnosti františkánského řádu. Byl zaveden roku 1263 a těší se velké oblibě prostých věřících.

Tento svátek, který zná i evangelická církev, oslovuje totiž hlubokou touhu člověka po skutečném setkání. Setkání Marie a Alžběty vyvolává takové uchvácení proto, že každý z nás touží setkat se s druhým člověkem tak, až to v našem nitru poskočí radostí, neboť poznáme tajemství toho druhého a zcela se s ním sjednotíme. Každý ze setkání načerpá život a projde při něm proměnou. Setkání Marie s Alžbětou ústí ve chvalozpěv. Nejprve chválí Alžběta Marii: „Blahoslavená, která jsi uvěřila“ (Lk 1,45). Tím, že oslavuje Marii, se sama probouzí k životu a dítě v jejím lůně se radostně pohne. Maria v jejím chvalozpěvu pokračuje a zaměřuje jej k Bohu. Opěvuje jeho velikost, jása nad Bohem, svým Spasitelem. V setkání s Alžbětou se jí zjevuje tajemství vlastního života. V této písni se najdou všichni, kdo na cestě k Bohu narážejí na vlastní hranice: hranice vnějšího bezpráví a chudoby, ale také na hranice vlastního hříchu a slabosti. Spolu s Marií mohou přijmout svou situaci a zároveň doufat, že se Bůh nad nimi slituje a vykoná s nimi veliké věci.

Slavnost nanebevzetí Panny Marie (15. srpna). Je to svátek naší vlastní naděje. V Marii oslavujeme jednu z nás, která už dosáhla cíle a která byla s tělem i duší přijata do nebe. Jedním z nás je přirozeně i Ježíš. Slavnost jeho nanebevstoupení by nám mohla být dostatečným připomenutím naší nebeské budoucnosti, jenže Ježíš je jako Boží Syn přece jen vyňat z lidského společenství. Zato Maria se od nás ničím neliší. Tuto slavnost jako takovou si nemůžeme odvodit bezprostředně z Bible, ale má dlouhou tradici. Ve východní církvi ji za-

čali slavit už brzy po Efezském koncilu (431) a v podstatě pouze obrazem vyjadřuje to, co Bible zaslubuje nám všem: vzkříšení těla a život věčný. Jako je Mariino tělo oděno do Kristova slunečního jasu, bude i naše tělo po smrti oděno do jeho světla a zcela jím proniknuto. V Mariině nanebevzetí tedy spolu s ní oslavujeme i náš blažený konec a cíl, naše přijetí do nebe, naše proměnění Kristem. V Marii byla přijata do nebe i část stvoření. Marii vidíme jako nebeské znamení „...žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou dvanácti hvězd kolem hlavy“ (Zj 12,1). Je ozdobena kosmickými obrazy. Slunce je symbol Boha, ubývající a přibývající měsíc symbolem pomíjivosti člověka. Maria stojí na měsíci. Maria je pro církev znamením naděje, že celý vesmír bude proměněn a oslaven, že bude odrazet Boží krásu.

Svátek narození Panny Marie (8. září). Církev slaví během jediného zářijového týdne hned tři mariánské svátky, které mají pevné kořeny v lidové zbožnosti: Narození Panny Marie, Jména Panny Marie a Panny Marie Bolestné. Ani jeden z nich se nedá odvodit z Bible. Jde o tradiční svátky odpovídající potřebě prostých věřících oslavovat a rozjímat tajemství vykoupení neustále novými obrazy. Jde pořád o jediné tajemství, že se Bůh stal člověkem, že se narodil z ženy, která má narozeniny, jméno a trpí jako my.

Narozeniny slaví v církvi Maria a Jan Křtitel. Církev připomíná, že v jejich narození spatřuje Boží působení. Slaví svátek Narození Panny Marie v touze vyvýšit tajemství, že Stvořitel vyvolil jednu konkrétní ženu, aby se stala Boží

Matkou. Raduje-li se církev z Mariina narození, raduje se tím z Božího jednání – ze spásy, kterou Bůh započal.

Svátek jména Panny Marie (12. září). Také při této příležitosti bychom se mohli ptát, co má ten svátek znamenat. Lidé si přejí slavit neustále nové odstíny Božího spásného jednání, které se nejnázorněji a nejkrásněji odráží na Marii. A jedním z takových odrazů Boží lásky je jméno Maria. Bůh ji vyvolil, aby se stala nádobou Ducha svatého a Matkou Boží. Někteří odvozují jméno Maria od základu „mir“ – ta, která osvětluje, a „jam“ – moře. Tak by Maria byla mořským světlem, či – jak to známe z tradice – Hvězdou mořskou. V lidové zbožnosti je oblíbená píseň „Zdravas Hvězdo mořská“, překlad starého mariánského hymnu „Ave maris stella“ pocházejícího z osmého století (v kancionálu máme parafrázi – píseň 816).

Zpíváme-li, klíčí v nás tušení jakéhosi posledního útočiště v každém nebezpečí, můžeme zakoušet Boží mateřskou péči ve všech životních situacích, ve všech temnotách vystupujících z nevědomí.

Památka Panny Marie bolestné (15. září). Den, kdy si připomínáme bolesti Panny Marie, představuje Marii jako ženu zkoušenou bolestí. Tradice připsala Marii sedm bolestí:

1. Simeonovo proroctví (Lk 2,35)
2. Útěk do Egypta (Mt 2,13-15)
3. Zkušenost odcizení, když o sobě Ježíš vydával svědectví v chrámě (Lk 2,48n)
4. Setkání s Ježíšem oplakávaným ženami na křížové cestě (Lk 23,27n)
5. Ukřižování (Lk 23,33) a Matka

pod křížem (Jan 19,25) jakožto naplnění Simeonova proroctví

6. Mrtvý Ježíš sňatý z kříže v Matčině náručí (Jan 19,38)
7. Uložení Ježíše do hrobu (Jan 19,40-42)

Připomínáme si její bolesti, abychom dokázali dát přiměřený výraz těm vlastním. V sedmi bolestech můžeme najít a vyslovit svá zklamání, bolesti a smutky. Také naši duši často proniká meč, když nás někdo zklame nebo zraní, nebo když od nás Bůh žádá něco, co zkříží všechny naše plány. Útěk do Egypta je symbolem cizoty, do níž býváme často zahrnání. Cítíme se odmítnutí, nechránění, odsunutí stranou, nebo máme pocit, že jsme na obtíž. Jak často se stává, že přestáváme rozumět svým příbuzným nebo nejlepším přátelům. Často je těžší přihlížet utrpení milovaného člověka než sám trpět. Bezmocně stát u toho, jak je druhý přibíjen na kříž, jak mu nemoc bere veškerou naději. Marii už nezbude než obejmout mrtvého Ježíše, svého milovaného Syna, o němž bylo tolik zaslíbeno, který sám tolik sliboval. Musí pohřbít své naděje. I my si můžeme připustit vlastní bolesti a smíme je vyjádřit před Bohem a spolu s Marií je předložit Bohu. Hledíme-li na bolest jejím pohledem, může být uzdravena.

Jana Gottwaldová

Prostě prostor

Úterý večer. Alena dnes pročetla texty do aktuálního čísla Vinice, Anička rozřešila poslední nejistoty kolem kalendáře, já ještě narychlo doškrábal úvodník, aby Marcel později večer vysázel první verzi. Uvidíme, jak to vyjde, máme rozhovor s panem farářem, druhá půlka Janina článku o mariánských svátcích je také dost obsáhlá, na dva dvoulisty se tentokrát nevejdeme, ale na tři toho zanebí dost, odhaduji.

Středa ráno. Otevírám emailovou schránku, píše Marcel, stihnul to, nicméně je to tak, přesně dvě stránky zůstaly bílé. Co s nimi? Nic v šuplíku nemáme, pokud vím. Že bychom na vnitřní dvoustranu dali velký obrázek? Netuším jaký, navíc by to vzalo strašně moc barvy. Našel bych nějaký svůj nepublikovaný text, který by se do volného místa hodil? Většinou mám ale jen nahrubo načrtnuté myšlenky, které asi nikdy nesepeču. Pár textů jsem našel: o účtě v manželství, o křesťanském chápání sexuality... Ale proč bych měl zrovna jimi obtěžovat své spolufarníky?

V jiném adresáři mám přece spoustu zajímavých textů jiných autorů, kteří mají mnohem víc co říct. Což třeba tenhle o naději od Václava Havla? Nebo o oběti od Abbé Pierra? Tak který vybrat? A má to vůbec smysl přetiskovat, když takových moudrých textů je plný internet? A pak mě napadla zvláštní myšlenka. Tato rubrika se přeci jmenuje PROSTOR...

Neděle, pondělí, prostě den, kdy tento článek čteš. Vidiš, na následující stránce prostor skutečně je. Třeba pro nějaký tvůj obrázek, pokud se odvážíš vzít do ruky pastelky, i když jsi možná naposledy kreslil(a) kdysi na základce. Nebo třeba pro pár rukou psaných vět, pokud se odvážíš vzít do ruky pero, i když jsi možná sloh psal(a) naposledy při maturitě. Mimochodem, můžeš se pak dopsat do tiráže na poslední stránce, protože budeš jedním z autorů Vinice. Každopádně se ale neboj, není to domácí úkol, je to jen nabídka, nic víc.

MiM

O H L É D N U T Í *za minulým měsícem*

Spolčovandr na Českolipsku

Naši mladí strávili první prodloužený květnový víkend pěším putováním po Českolipsku. Dva účastníci nám poskytli své zápisky o dvou dnech této akce:

Ráno jsme začali duchovním programem. Dostali jsme úsek Bible a měli jsme za úkol si ho mechanicky zapamatovat. Potom jsme si o tom povídali. Vyrazili jsme do Hradčan s úmyslem zajít na jídlo a po cestě jsme si doplnili vodu u studánky. Když jsme dorazili do Hradčan, zjistili jsme, že všechny hospody a restaurace jsou zavřené. Z Hradčan jsme se tedy rovnou vydali podél řeky Ploučnice. Na naší další zastávce jsme dělali aktivitu s kostkami zvanými story cubes. Šlo o to, že jsme si každý hodil kostkami a řekl o sobě příběh, nebo odpověděl na otázku, podle toho, co jsme hodili. Na místo našeho tábořiště jsme dorazili odpoledne, takže jsme měli čas na společnou zábavu. K večeři jsme si udělali uzené maso s kaší. Zatímco dospělí členové naší skupinky si roztáhli

plachtu v lese, mladší se rozhodli, že budou spát pod širákem. *Vojta*

Další den jsme vyrazili na kratší cestu než den předtím. Tím, že už nebyla nikde žádná možnost, abychom si koupili vodu, museli jsme jít ke studánce. Bylo dost náročný se k tomu prameni dostat, abychom nespádli do vody, ale byl to fajn zážitek. Když jsme po obědě, který jsme měli na louce, šli dál, tak jsme pak měli pauzu v takovém kempu řekněme, kde nikdo nebyl, a tam jsme si zahráli story cubes trochu jinak, než se hraje, abychom se lépe poznali. Dál jsme se museli brodit malými stromky, a pak už jsme byli skoro na místě. Tam jsme tentokrát spali na louce/močálu vedle lesa a taky Ploučnice. Taky jsme tam měli totem, což byl klacek zapíchnutý v zemi. K večeru jsme rozdělali oheň, fotili a hráli hry. V noci to ale sranda nebyla, protože skoro všem byla strašná zima, a taky tam chodila nějaká zvířata, takže někteří skoro nespali. *Tereška*

P O Z V Á N Í *na červen a dál*

Ve čtvrtek 1. června v 9 hodin ráno se na faře uskuteční **setkání seniorů**. O svých zkušenostech s chovem včel bude vyprávět Hana Kučerová Rechnerová. Předběžný program Klubu seniorů na podzim 2023 najdete níže.

V pátek 2. června proběhne **Noc kostelů**. V kostele sv. Václava jsou na programu komentované prohlídky (Jan Rückl), světelné kompozice (Štěpán Škoch) a několik hudebních vystoupení (Chrámový sbor, Schola sv. Václava, Milli Janatková a Štěpán Škoch). Pro

hladký průběh Noci kostelů uvítáme pomoc dobrovolníků, můžete se hlásit Štěpánu Škochovi (stepan.skoch@gmail.com).

V sobotu 3. června pojedeme na **farní výlet** do Kostelce nad Černými lesy a do Kouřimi. Sraz u autobusů bude v 8:30. V Kostelci lze navštívit místní pivovar či muzeum hrnčířství. V Kouřimi je naplánován pěší výlet k mohyle bitvy u Lipan (cca 10 km), ale je možné se jen projít po městě či navštívit muzeum lidových staveb (skanzen). V 15 hodin začne mše svatá v místním kostele ze 13. století, který si také budete moci prohlédnout. Po mši se přesuneme na farní zahradu, kde společně opečeme buřty. Je plánován i program pro děti. Vracet do Prahy se budeme cca ve 20 hodin. Cena zahrnující dopravu, odpolední buřty či grilovaný sýr, nealko či pivo je 250 Kč/os. Případné vstupy do muzeí či pivovaru si účastníci zaplatí zvlášť (cca 100–150 Kč/os). Prosíme zájemce, aby se co nejdříve hlásili u Vládi Jeništy (vladimir.jenista@farnostvrsovice.cz).

V sobotu 3. června nebude sloužena ranní mše u sv. Mikuláše. Mše svatá bude odpoledne v 15 hodin v Kostelci nad Černými lesy v rámci farního výletu.

V neděli 4. června zveme na **farní softballové odpoledne**, které proběhne od 15 hodin na hřišti Eagles Praha v Krči. Cena: max. 250 Kč na osobu (čím víc

nás bude, tím to bude levnější). Platit se bude na místě. Prosíme zájemce, aby se hlásili Štěpánu Rechnerovi (stepan.rechner@gmail.com).

V termínu 16.–19. června se uskuteční **Tělesná obnova** v areálu Karlovy univerzity v Dolním Poříčí. Podrobnosti najdete na farním webu, uzávěrka přihlášek je 28. května. Upozorňujeme, že oproti předchozím ročníkům začne sportovní víkend v pátek večer, sjezd řeky je plánován na pondělí.

Klub seniorů – termíny a témata setkání na podzim 2023

5. října 2023 v 9:00 v sále u sv. Václava: Michal Žilka: Oltáře v kostelích (s promítáním)

2. listopadu 2023 v 9:00 na faře: Artur Matuszek: Moje rodiště Slezsko

7. prosince v 9:00 na faře: Pavel Křížek: Arcibiskupské gymnázium

Předběžná témata dalších setkání:

Helenka Hříbková: Můj život ve farnosti

Ing. Pavel Habart: Sant'Egidio

Mgr. Martin Sovák: Oddělení využívání archiválií a evidence NAD/Historie Waldesky

POŘAD BOHOSLUŽEB a další základní informace

neděle	8.30	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha)
neděle	10.30	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha; rodiny s dětmi)
úterý	18.00	kostel sv. Mikuláše (Vršovické náměstí)
středa	18.00	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha)
čtvrtek	8.00	kostel sv. Mikuláše (Vršovické náměstí)
pátek	18.00	kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha)
sobota	8.00	kostel sv. Mikuláše (Vršovické náměstí)

Svátost smíření / duchovní rozhovor

Příležitost k setkání s knězem a k svátosti smíření je vždy půl hodiny přede mší svatou v kostele sv. Václava (středa, pátek, neděle), nebo po dohodě s farářem.

Kontakty

Webové stránky farnosti

www.farnostvrsovice.cz

Číslo účtu farnosti

na provoz farnosti: 280828389/0800

Informační servis farnosti

(nedělní ohlášky, farní web a facebook, sekce „Pozvání“ ve farním časopise)

obstarává Anna Duchková

email: kancelar@farnostvrsovice.cz

telefon: 725 561 709.

Farář Mons. Artur Matuszek, Th.D.

tel: 607 084 855

farar@farnostvrsovice.cz

Výpomocný duchovní

P. RNDr. Mgr. Pavel Křížek

email: pavel-krizek@volny.cz

Farní kancelář pro veřejnost

fara – Vršovické nám. 84/6 (u kostela sv. Mikuláše)

email: kancelar@farnostvrsovice.cz

Dary a finanční záležitosti – Ivona

Nováková

email: yvonanovakova@email.cz

Matriky – Jana Biskupová

email: kancelar@farnostvrsovice.cz

Vydává farnost u kostelů sv. Mikuláše a sv. Václava Praha-Vrsovice, www.farnostvrsovice.cz. Neprodejné, náklady na tisk hrazeny ze sponzorského daru a z vašich příspěvků. Vydání příštího čísla je plánováno na 25.6., příspěvky dodejte nejpozději do neděle 18.6. Kontakt: vinice@farnostvrsovice.cz, tel: 732 736 728. Šéfredaktor: Mila Müller ml. (MiM). Další autoři: Jana Gottwaldová, Anna Duchková (AD). Korektura: Alena Lišková. Sazba: Marcel Kukuczka.